

Arrest

nr. 123 843 van 13 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 juni 2013 het Rijk binnen en diende op 19 juni 2013 een asielaanvraag in. Op 24 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Mahendragada Tibetan Settlement te Orissa in India. U zou er in het huis van uw grootouders hebben gewoond waar ook uw ouders zouden leven. Van 1992 tot 1999 zou u onderwijs hebben gevolgd in de Tibetan Children Villages school in Daramsala in India. Vervolgens zou u van 1999 tot 2005 verder onderwijs

hebben gevolgd in een Tibetaanse school in Mussoori in India. Hierna zou u tot 2011 in Dehradun in India een militaire opleiding hebben gevolgd om bodyguard te worden van de Dalai Lama. U zou na uw diploma de selectie niet hebben gehaald om voor de Dalai Lama te werken. Hierdoor zou u naar uw grootouders in de Mahendragada Tibetan Settlement zijn teruggekeerd. U zou er sindsdien samen met uw moeder de landbouwgrond van uw grootouders hebben gecultiveerd. Aanvullend zou u gedurende winterperiodes truien hebben verkocht. Uw vader zou als ambtenaar werken in de bibliotheek van het Tibetaans departement van Sarnat in de regio Varanasi in India. Sinds 2008 zou de Indische Communistische Partij Tibetaanse landeigenaars uit de Mahendragada Tibetan Settlement belemmeren hun gronden te cultiveren. Tot 2012 zouden Tibetanen ondanks problemen met communisten hun gronden hebben kunnen blijven cultiveren. In 2012 zou de Communistische Partij echter een algemeen verbod hebben opgelegd aan Tibetanen om nog hun gronden te cultiveren. Nadat de leiding van de Mahendragada Tibetan Settlement tegen dit verbod klacht zou hebben neergelegd bij de lokale Indische autoriteiten, zou de Communistische Partij in 2013 het verbod hebben opgeheven. Echter, de Communistische Partij zou blijvend problemen hebben veroorzaakt op de gronden van de Tibetanen. Zo zouden op 25 april 2013 leden van de partij samen met Indische dorpelingen de gronden van de Tibetanen zijn binnengekomen en communistische vlaggen in de velden hebben gestoken. Na klacht van de Tibetanen zou de politie ter plaatse zijn gekomen voor bemiddeling tussen Tibetanen en de communisten. U zou die dag op de gronden van uw grootouders de communistische vlaggen uit de velden hebben willen uithalen maar zijn achtervolgd door een groep boze communisten. U zou naar het huis van uw grootouders zijn gevlucht en uw achtervolgers zouden zijn tegengehouden door Tibetaanse ouderlingen. U zou er zijn vanaf gekomen met een waarschuwing voortaan de vlaggen in de velden te laten. U zou hierna niet meer in aanvaring zijn gekomen met communisten. Op 7 mei 2013 zou de lokale Indische autoriteiten naar de Mahendragada Tibetan Settlement zijn gekomen om de Tibetaanse landeigenaars documenten af te leveren voor verlenging van de bruikleen van hun gronden. Echter, niet voor alle gronden zouden documenten zijn afgeleverd voor verlenging van de bruikleen. Zo zou van de zeven hectaren grond van uw grootouders slechts voor twee hectaren een verlenging zijn geregistreerd. Echter, desondanks zouden uw grootouders de overige vijf hectaren aan de broer van uw moeder in bruikleen hebben gegeven voor cultivering. De Indische autoriteiten zouden hiervan geen problemen hebben gemaakt. Uzelf zou de geregistreerde twee hectaren grond zijn blijven cultiveren. U zou hierbij geen problemen meer hebben ondervonden met communisten. Arme Indiërs zouden de laatste tijd meer diefstallen plegen in uw settlement. Communisten zouden hen betalen om dergelijke diefstallen te plegen. De Tibetaanse gemeenschap zou meermaals klacht hebben neergelegd bij de politie maar deze zou de dieven nooit op heterdaad hebben kunnen betrappen. Na het incident van 25 april 2013 met communisten zou uw familie u hebben aangeraden niet langer in India te blijven. U zou hierdoor op 17 juni 2013 bij uw familie in de Mahendragada Tibetan Settlement hebben verbleven en vervolgens samen met uw tante K. D. (OV 7.723.898) met een vervalst Indisch paspoort geregeld door een smokkelaar via de luchthaven van Calcutta een vlucht naar Doha in Qatar hebben genomen. Vervolgens zou u naar Parijs zijn gevlogen en verder per trein naar België zijn doorgereisd waar u zich op 19 juni 2013 vluchteling verklaarde.

Na uw aankomst in België zou u van uw in India achtergebleven familie vernomen hebben dat op 2 juli 2013 de Communistische Partij opnieuw haar achterban zou hebben gemobiliseerd om naar jullie gronden te komen. Ze zouden ermee bedreigd hebben de tractoren in brand te steken indien jullie de gronden zouden blijven omploegen. De politie zou opnieuw tussenbeide zijn gekomen om te onderhandelen tussen beide partijen. Hierna zou uw familie niet meer zijn belemmerd om op haar stukken grond te komen voor cultivering. Uzelf verklaart thans niet naar India te kunnen terugkeren omdat u vooreerst met een vervalst paspoort het land zou hebben verlaten waardoor u detentie vreest. Vervolgens vreest u bij terugkeer vervolging door communisten omdat u gedurende de gebeurtenis van 25 april 2013 gepoogd zou hebben communistische vlaggen uit de velden van uw familie weg te halen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw green book, uw RC (Registration Certificate), een verklaringsattest van de Tibetan office in Delhi dat u een Tibetaan bent afkomstig van de Mahendragada Tibetan Settlement, een verklaringsattest van de Tibetan Office in België dat u Tibetaanse vluchteling bent uit India, een woonattestverklaring van de lokale Indische autoriteiten, een verklaringsattest van het Indisch notariaat dat u Tibetaan bent van de Mahendragada Tibetan Settlement in India en een CD met diverse foto's van omgeploegde gronden, velden met communistische vlaggen, een menigte die zich verzameld heeft op velden die van Tibetanen zouden zijn.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 17 juni 2013. U zou sinds uw geboorte tot 1992 bij uw grootouders en ouders in de Mahendragada Tibetan Settlement in Orissa hebben gewoond. Hierna zou u tot 1999 onderwijs hebben gevolgd in de Tibetan Children Villages school in Daramsala in India. Vervolgens zou u van 1999 tot 2005 verder onderwijs hebben gevolgd in een Tibetaanse school in Mussoori in India. Hierna zou u tot 2011 in Dehradun in India een militaire opleiding hebben gevolgd om bodyguard te worden van de Dalai Lama. U zou na uw diploma de selectie niet hebben gehaald om voor de Dalai Lama te werken. Hierdoor zou u naar uw grootouders in de Mahendragada Tibetan Settlement zijn teruggekeerd. U zou er sindsdien samen met uw moeder de landbouwgrond van uw grootouders hebben gecultiveerd. Aanvullend zou u gedurende winterperiodes truien hebben verkocht. Uw vader zou als ambtenaar werken in de bibliotheek van het Tibetaans departement van Sarnat in de regio Varanasi in India (CGVS, p. 1).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikte in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 2).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie verwees naar het feit dat het u, net als andere Tibetanen in de Mahendragada Tibetan Settlement te Orissa, door de Indische communistische partij verboden wordt gronden van deze Settlement te bewerken (CGVS, p. 3-5). Ter staving van dit probleem legde u een CD neer met diverse foto's van gronden waarin communistische vlaggen te zien zijn, omgeploegde gronden en een menigte dat zich verzameld heeft op een stuk landbouwgrond (CGVS, p. 4).

Hierover kan het CGVS enkel vaststellen dat uzelf verklaarde dat uw familie na de twee incidenten met communisten op 25 april 2013 en 2 juli 2013 opnieuw haar gronden kan cultiveren. Buiten bovenvermelde gebeurtenissen zouden er zich geen problemen meer hebben voorgedaan met communisten. De reden hiervan is dat de politie beide keren tussenkwam om met leden van de Communistische Partij te onderhandelen over het grondprobleem. De politie zou ter plaatse de communisten en Indische dorpingen van de Tibetaanse boeren hebben gescheiden. (CGVS, p. 4-5, p. 7). Hieruit dient afgeleid dat de Indische autoriteiten maatregelen neemt tegen de Communistische Partij. Daarenboven dient aangestipt dat uzelf verklaarde dat hoewel de Indische autoriteiten op 7 mei 2013 slechts voor twee van de zeven hectaren grond van uw familie officieel de bruikleen zou hebben verlengd uw familie alsnog officieus zonder enige moeilijkheden met de Indische autoriteiten de overige vijf hectaren kan blijven cultiveren. Zo zou uw grootvader die vijf hectaren grond op zijn beurt aan de broer van uw moeder in bruikleen geven voor cultivering. De broer van uw moeder zou niet de gehele grond kunnen bewerken maar een gedeelte ervan. Hij zou hierbij door communisten met rust worden gelaten (CGVS, 4-5).

Uit bovenstaande vaststellingen dient afgeleid dat uw aangehaalde grondconflict tussen leden van de Communistische Partij en Tibetanen uit de Mahendragada Tibetan Settlement niet dermate ernstig

zijn om gewag te kunnen maken van een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Immers, uzelf verklaarde dat uw familie actueel haar gronden kan cultiveren zonder hierbij ooit te zijn aangevallen door communisten (CGVS, p. 7).

Voor wat betreft uw aangehaalde persoonlijke problemen met leden van de Communistische Partij dient vastgesteld dat uzelf een incident aanhaalde met de communisten op 25 april 2013. U zou nadat u vlaggen van de Communistische Partij uit uw gronden hebben willen halen, zijn achtervolgd door een groep communisten tot bij u thuis. Na interventie door Tibetaanse ouderlingen zou u er met een waarschuwing van uw belagers dat u de vlaggen in de gronden dient te houden van zijn afgekomen. Sindsdien zou u niet meer persoonlijk in aanvaring zijn gekomen met communisten. Zo zou u nog tot uw vertrek uit India op 17 juni 2013 thuis bij uw familie hebben verbleven in de Mahendragada Tibetan Settlement en er op de gronden van uw familie hebben gewerkt zonder enige problemen met communisten (CGVS, p. 5).

Uit bovenstaande vaststellingen dient afgeleid dat uw aangehaalde probleem met de communisten een eenmalig incident betreft dat zich niet meer heeft herhaald. U maakt uw vrees als zou u bij terugkeer naar uw Settlement opnieuw in het vizier komen van de Communistische Partij vanwege het incident van 25 april 2013 dan ook niet aannemelijk. Immers, u bleek niet in staat enige aanwijzingen te geven dat u bij terugkeer door de Communistische Partij zou worden gezocht met het oog op vervolging (CGVS, p. 4-6).

Van uw aangehaalde diefstallen die door Indiërs in uw settlement zouden worden gepleegd en waartegen de Tibetaanse gemeenschap klacht zou hebben neergelegd bij de politie (CGVS, p. 6) kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Overigens verklaarde uzelf dat de politie de dieven niet heeft kunnen aanhouden omdat ze niet bij heterdaad betrappt konden worden. Hierdoor dient afgeleid dat de politie inspanningen levert de dieven op te sporen waardoor geenszins kan geconcludeerd worden dat de Tibetaanse gemeenschap geen bescherming krijgt van de lokale autoriteiten.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat u aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw vrees in geval van terugkeer te worden gevangen genomen omdat u met een vals paspoort India bent uitgereisd, moet worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk maakt. Zoals hieronder uiteengezet kan er immers weinig geloof worden gehecht dat u effectief met een vals paspoort het land bent uitgereisd.

U slaagt er dus niet in om ten aanzien van India een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan worden beschouwd als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd.

U verklaart dat u nooit over een IC heeft beschikt. U zou er immers nooit een hebben aangevraagd. Echter, uw verklaringen hierover en over uw voorgehouden reisweg naar België zijn weinig geloofwaardig waardoor het vermoeden ontstaat dat u met uw eigen documenten bent gereisd en dus ook een IC had, maar dat u dit alles probeert te verhullen.

Uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten zijn niet aannemelijk en u tracht de asielinstanties te verhinderen een

reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw reisweg en uw bewering met valse documenten te zijn gereisd. U kunt het valse paspoort dat u zou gebruikt hebben niet voorleggen. Noch kunt u uw instapkaart, ticket of bagagesticker voorleggen. Vervolgens verklaarde u niet te weten of u al dan niet met een visum zou hebben gereisd. U zou het Indisch paspoort van buiten hebben gezien en niet ingekeken (CGVS, p. 3). Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengenzone, is het niet geloofwaardig dat u geen enkel kennis hebt over het al dan niet valse reisdoel waaronder u Europa binnen reisde.

Voorts dient vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Het is immers opmerkelijk dat u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Europa zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1 miljoen honderd duizend roepies (omgerekend ca. 12.882 euro), terwijl het veel goedkoper is om gebruik te maken van uw eigen IC waarmee u op legale wijze India zou kunnen verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS, p. 3). Dit is des te meer opmerkelijk daar uw verklaring waarom u nooit een IC heeft aangevraagd, zeker in het licht van de vaststelling dat er in zeer grote getalen IC's worden uitgevaardigd aan Tibetanen, niet kunnen overtuigen. Hiernaar gevraagd verklaart u aanvankelijk slechts dat u er geen kon krijgen omdat u een opleiding volgde om bodyguard te worden (CGVS p.2). Wanneer hierop wordt vastgesteld dat deze opleiding reeds in 2011 is voltooid en u intussen wel weer een IC had kunnen aanvragen, geeft u als reden waarom u dat nooit heeft gedaan, louter aan dat u omwille van uw werk geen tijd had (CGVS p.2). Nog even later de vraag opnieuw gesteld, haalt u plots ook aan dat u snel moest vertrekken omwille van uw problemen met de communisten en voordien niet van plan was het land te verlaten (CGVS p.3). Naast het feit dat u uw antwoorden steeds lijkt aan te passen waardoor twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen, moet worden vastgesteld dat u plots moest vertrekken, niet kan overtuigen. Immers, blijkt uit uw asielrelaas dat u India niet om dringende en ernstige redenen heeft moeten verlaten. Zoals hierboven uiteengezet was het incident met de vlaggen immers opgelost door de ouderlingen en had u sindsdien geen problemen meer ervaren met de communisten. De vaststelling dat u geen dringende redenen had om India te verlaten, maakt het bovendien des te meer onbegrijpelijk dat u er voor opteerde zoveel geld te betalen voor een illegale uitreis met behulp van een smokkelaar in plaats van met een IC te reizen, zelfs al zou u hier even op moeten gewacht hebben bij aanvraag.

Al deze vaststellingen laten het CGVS toe op gereede wijze te vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in – en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Uw voorgelegde geboorteakte, uw green book, een verklaringsattest van de Tibetan office in Delhi dat u een Tibetaan bent afkomstig van de Mahendragada Tibetan Settlement, een verklaringsattest van de Tibetan Office in België dat u Tibetaanse vluchteling bent uit India, een woonattestverklaring van de lokale Indische autoriteiten en een verklaringsattest van het Indisch notariaat dat u Tibetaan bent van de Mahendragada Tibetan Settlement in India bewijzen weliswaar wel uw identiteit en afkomst uit deze Settlement in Orissa, welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden toegeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1, 2 (A) van de Vluchtelingenconventie en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker beroept zich tevens op artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504)

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.6. Verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de zaak uit te stellen omwille van het laattijdig en onleesbaar karakter van de laatste update van de COI van 11 maart 2014 toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 13 maart 2014. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI niet tijdig heeft overgemaakt, noch -zoals ter terechtzitting kan blijken- in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt de update van de COI Focus “China India, De Tibetaanse gemeenschap in India” van 11 maart 2014 uit de debatten geweerd. Verwerende partij stelt ter terechtzitting dat de bijkomende informatie in deze laatste update *in casu* niet essentieel is.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Wat betreft het land van herkomst

2.7.1. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.7.3. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoekers naam, geboorteplaats en datum. Verzoeker is geboren op 11 mei 1985 in Orissa, India (origineel geboortecertificaat) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (origineel *Green Book*). Verzoeker heeft heel zijn leven in India geleefd. Verzoeker verklaart "*Mijn vader komt uit Tibet, moeder is geboren in India*" (gehoor p. 4). Verzoekers grootouders zijn afkomstig uit Tibet en zijn naar India vertrokken toen verzoekers vader nog een kleine jongen was. Verzoeker legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van zijn vader. Verzoeker stelt evenmin dat zijn grootouders en vader Chinese documenten bezaten.

Uit de nationaliteitswet van de Volksrepubliek China (*Adopted at the Third Session of the Fifth National People's Congress, promulgated by Order No.8 of the Chairman of the Standing Committee of the National People's Congress on and effective as of September 10, 1980*) kan niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers verzoeker is geboren in het buitenland uit een vader en een moeder die geen documenten bezitten van de Chinese volksrepubliek.

2.7.4. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft, noch dat zijzelf of haar (groot)ouders hiertoe stappen hebben ondernomen. Integendeel, volgens verzoekende partij zijn haar grootouders naar India gevlucht om de Dalai Lama te volgen na de Chinese inname van Tibet (zie informatie bij het administratief dossier). Zij hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in een Tibetaanse settlement. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Hij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat hij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier).

2.7.5. Er worden thans geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet dient te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Integendeel, verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit niet te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van

Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond en evenmin aantoonde (*de jure*) de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten. De toepassing in de bestreden beslissing van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

2.7.6. *In casu* kan blijken uit het verzoekschrift dat verzoekende partij inderdaad geen vervolging naar China vooropzet en terecht enkel de vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bespreekt ten aanzien van 'zijn land van herkomst' zijnde India. Ter terechtzitting wordt dit door verzoekende partij bevestigd. Verwerende partij meent ter terechtzitting dat de motieven en argumenten van de bestreden beslissing naar India staande blijven.

2.7.7. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013 gevoegd bij het administratief dossier (en tevens uit de update van 6 februari 2014) blijkt *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen zich stevig gevestigd hebben in India en hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan uit verzoekers verklaringen eveneens blijken nu zijn familie geen financiële problemen had, verzoeker kon studeren en zijn vader ook nog tewerkgesteld was door de CTA.

2.7.8. Verzoeker verklaart dat *"toen mijn grootouders vroeger van Tibet kwamen schonk de Indische autoriteiten de grond aan mijn ouders"* (gehoor p. 1). Aldus kan vastgesteld worden dat verzoekers grootouders de Tibetaanse nationaliteit hadden bij hun aankomst in India en dat verzoeker al een derde generatie Tibetaanse vluchteling is. Verzoeker kan niet louter stellen *"Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in India nog steeds zeer onveilig is voor de Tibetanen, in tegendeel tot wat het CGVS stelt"*, zonder deze boutte bewering ook maar enigszins te ondersteunen. Daarenboven wordt het Cedoca-onderzoek verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en komt het dan ook toe aan verzoeker om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kan weerleggen, *quod in casu non*.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.9. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de

asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.9.1. Verzoeker gaat er aan voorbij dat niet elke vervolging een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaakt of een gegronde vrees in de zin van de subsidiaire bescherming. Een vervolging moet ernstig, actueel en persoonlijk zijn en ingegeven zijn door één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde criteria. Daarenboven moet verzoeker aantonen dat er geen beroep kan gedaan worden op de nationale autoriteiten van zijn land van herkomst, noch een hervestiging mogelijk is, vooraleer een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. Verzoeker had geen problemen met de Indische autoriteiten, integendeel hij beschikte over een RC. Verzoeker haalt enkel problemen aan met de communisten die verzoeker en zijn familie zouden verhinderen hun gronden te bewerken. Indien het systeem van grondbewerking werd gewijzigd -wat verzoeker niet aantoont-, dan kan *in casu* worden vastgesteld dat verzoekers familie voor twee velden een nieuwe overeenkomst voor tijdelijk gebruik kreeg op 7 mei 2013 en dat ze de overige vijf hectaren bleven cultiveren. Verzoekers familie werd bedreigd door de communisten, maar konden nadien de gronden ongestoord blijven bewerken. Gezien het hier slechts enkele korte belemmeringen betrof van toegang tot landbouwgrond, de aanwezigheid van communistische vlaggen op de velden en een verbaal dreigement om tractoren in brand te steken, kan in hoofde van verzoeker geen ernstige, actuele, persoonlijke vervolging worden vastgesteld. Verzoeker verklaart immers *“op ons terrein dat kamp nummer 5 wordt genoemd kregen we geen problemen meer omdat we de politie hebben gebracht”* (gehoor p. 4). Aldus kon verzoeker met succes beroep doen om de bescherming van de politie op 25 april 2013 en 2 juli 2013, waarna er geen problemen meer waren (gehoor p. 5). Ook verzoekers achtervolging en de bedreigingen de communistische vlaggen niet weg te halen, kan niet worden gezien als een reden om het land te moeten verlaten te meer nu kan worden vastgesteld dat verzoeker nadien, tussen 25 april en 12 juni 2013 probleemloos thuis verbleef en zelf de grond bewerkte, en dus kennelijk geen vrees voor vervolging had. Evenmin vermeldde verzoeker dit punt op de Dienst Vreemdelingenzaken, wat eveneens zijn vervolgingsvrees loochent, wat kan verklaard worden aangezien verzoeker stelde dat de communisten sindsdien niet zijn teruggekomen (gehoor p. 5, p. 7). De aangebrachte elementen zijn niet van aard dat ze, ook cumulatief genomen, gelijkgesteld kunnen worden aan vervolging. Wat de diefstallen door arme Indiërs betreft, stelt de Raad vast dat dit louter gemeenrechtelijke noch ernstige problemen zijn. Verzoekers bewering dat dit op instructie van de communisten zou zijn, is een loutere, niet-geadstrueerde bewering. Waar verzoeker inzake de diefstallen aanvoert dat de Tibetanen gingen klagen bij de politie maar zij niets konden doen omdat ze niet op heterdaad werden betrapt, doet dit geen afbreuk aan de succesvolle tussenkomst van de politie tegenover de communisten die de toegang tot de gronden verhinderden. Daargelaten nog de vraag of bedreigingen überhaupt een vluchtelingenrechtelijke vervolging kunnen uitmaken, maakt verzoeker aldus niet aannemelijk vluchtelingenrechtelijk vervolgd te worden, noch dat hij geen nationale bescherming kan genieten, noch dat hij zich desgevallend niet zou kunnen hervestigen.

2.9.2. Verzoeker is verder niet ernstig waar hij voorhoudt dat de bewijslast omgekeerd zou liggen en hij de commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar *“de Communistische Partij en hun politiek tegen de Tibetanen”*. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door de asielzoekers aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn, dewelke kan, doch niet noodzakelijk moet, onderbouwd worden door een analyse van de plaatselijke (mensenrechten)situatie.

2.9.3. Waar verzoeker nog verwijst naar de motivatie inzake de identiteitsdocumenten, wijst de Raad erop dat het aldaar de identiteitsdocumenten betrof en geen betrekking had op documenten inzake verzoekers asielfeiten. Wat de asielfeiten betrof, heeft de commissaris-generaal wel degelijk gewezen op de CD met diverse foto's, zodat verzoekers opmerking dat *“het onzorgvuldig is van het CGVS om het tegengestelde te beweren”*, feitelijke grond mist. Daar waar de commissaris-generaal terecht wees op het ontbreken van reisdocumenten, laat verzoeker ook bij huidig verzoekschrift nog altijd na deze voor te leggen.

2.10. Volledigheidshalve en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 12 november 2013 (en tevens uit de update van 6 februari 2014), blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfplaats een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”*. In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze haar IC heeft verloren kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.11. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”*. Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden geviséerd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier überhaupt weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.12. Verzoeker verklaart in augustus 2012 een nieuwe Registration Card (RC) te hebben ontvangen, doch geen Identity Card (IC) te hebben aangevraagd. Verzoeker legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa kan blijken. Verzoekers bewering dat hij gereisd heeft met een vals Indisch paspoort, waarbij hij verklaart *“ik heb enkel het paspoort van buiten gezien en niet vanbinnen gelezen”* (gehoor p. 3), is onvoldoende om een illegale reisweg aannemelijk te maken. Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekers onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen IC te kunnen voorleggen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker *“1 miljoen en 100 duizend roepies”* zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Dat verzoeker plots diende af te reizen overtuigt geenszins gezien het zoeken van een smokkelaar, die de documenten diende te regelen, tijdsintensiever is dan zelf middels een eenvoudige procedure een IC aanvragen. Aldus kan worden verondersteld dat verzoeker zijn IC bewust achterhoudt, temeer verzoeker evenmin een poging gedaan heeft om hier in België een duplicaat IC te bekomen bij de Indische ambassade (gehoor p. 7). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk niet te kunnen terugkeren naar India. Dat verzoeker *“steeds van goede wil is geweest en correcte verklaringen heeft afgelegd bij het Commissariaat-Generaal”*, kan aldus op dit punt niet overtuigen. Aangaande de ongeloofwaardige verklaringen inzake verzoekers reisdocumenten, stelt de Raad vast dat dit maar één van de zovele motieven is geweest bij de weigering van zijn asielstatuut, wat echter wel degelijk belangrijk is bij de beoordeling van het asielrelaas gezien de reisweg en -documenten tevens indicatoren

voor verzoekers legale verblijfsstatus en terugkeermogelijkheden kunnen zijn. Verzoeker is verder foutief waar hij beweert *“Dat door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht”*.

2.13. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken en foutief weergeven (*“Er wordt gesteld dat de verklaringen die verzoeker gaf in verband met zijn vervolging strijdig zouden zijn met de informatie van het CGVS. Het CGVS faalt er echter in dit te onderzoeken”*) van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.15. De Raad stelt verder vast dat verzoekers bewering dat *“Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn”*, berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Voor zover verzoeker geen rechten kan doen gelden op de Indische nationaliteit, is India het land van gewoonlijk verblijf, waar verzoekers grondrechten niet in het gedrang zijn en hij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker dit nooit heeft aangebracht en ook uit geen enkel element in het administratief dossier kan blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK